NÉHÁNY SZÓ KIS GYERMEKEINKRŐL.

Felhívás a feminista anyákhoz!

Írta: STRICKERNÉ POLÁNYI LAURA dr.

A feministák egyesülete oly jóhiszemű melegséggel fogadta tavasszal azon néhány szót, amelyet e témáról alkalmam volt elmondani, hogy azt hiszem e lap olvasói egyike-másikának éppoly eleven aktualitású ez a kérdés, mint jó magamnak. Nem tudok tudatos, a tudományos igazságokat elevenen érző és a társadalmi és nemi igazságosságra vágyódó anyát elképzelni, akinek nap-nap után ne fájjon, ha gyermeke a mai zavaros nevelés áldozata lesz. Pedig 5-6 éves korában az lesz.

Csak a legalkalmasabbak társadalmi együttmunkálkodásával akadályozhatjuk meg azt, hogy gyermekeink mikor megteremtik magukban a világ képét mai tudomány, mai kötelességérzet és mai reménykedések helyett zavaros, komolytalan és tisztátlan fogalmakat kényszerüljenek alkotni.

Egyszer életében kérdez az ember őszintén, fogadja el és éli át a választ: 5-6 éves korában. És ekkor csapják be legcsúfabban. Örökre. Ennek a becsapásnak sebeit sinyljük előítéleteinkben, idegeinkben, akaratszabadságunk minden tudatos és öntudatlan akadályában éltünk végéig.

A lelki szabadság és jóhiszeműség de hamar oda van! A gyermek már zárkózott, bizalmatlan, ideges, bűnös.

Tetézzük a bajt. Az amúgy is már ideges kis gyermeket elküldjük az iskolába, ahol a játszva elvégezhető tananyagért félnapokat ül testi mozgás, művészi élmény, levegő és mosoly nélkül.

A lelkileg elvértelenedett kis gyermek itt vértelenedik el testileg, esztétikailag. Itt csontosodnak meg még a minap oly hajlékony tagjai, itt szikkadnak ki már kisbaba korában oly eleven zene-, szín·, forma-élményei.

És ha ebben a sivár, félrevezetett kis agyban, padban nevelt testecskében még volna valami ép ideg, a gyermeki lélek bámulatosán komplikált életében járatlan ídsgen tanító hogyne találna alkalmat rá, hogy egy finom rezdülésre rávágjon, hogy gyógyíthatlan sebet ejtsen a kis meg nem sejtett lélekben.

Feminista társaim mint lányok bátran küzdenek intenzív, felelősségteljes testi, lelki, gazdasági szüzességükért, mint asszonyok tudatosan adják és értékelik családfentartó produktív vagy háztartási munkájukat, mint emberek lázadva, vágyódnak politikai nagykorúságokra – de mint anyák is új típust kell hogy teremtsenek.

A tudatos anya anyasága nem nézheti végig élte legnagyobb ajándokának ezt az elkorcsítását. Küzdenie kell azért, hogy gyermeke világosságban, harmóniában, abszolút igazságokkal tápláltan alkossa meg a világ képét, gondoskodnia kell arról, hogy amit az új hygienia, testkultúra hozott, azt kis gyermeke ruganyos tagjai felvegyék magukba, ami érzékfejlesztő, művészi lehetőségeket és életértékeket ígérő munka a kis gyermekben kell hogy történjék, azt átélje.

A testi és lelki lehetőségek kivirulása és gazdagodása csak a legújabb gyermeklélektant ismeretek alapján épült harmonikus megértő munkában, hasonelvű szülők gyermekeinek társaságában lehetséges.

Ilyen társas munkában élnek az én kis gyermekeim napi 2-3 óráig és míg ezalatt játszva végezhetik el a tananyag pozitív részét*, másrészt testüket a legújabb Mensendieck-torna, zenei hallásukat és testi ritmusérzéküket Dalcroze zenetorna, szín- és formaérzéküket agyagmintázás és pasztellkísérletek fejlesztik. Képzeletviláguk a való világ tudományosan igaz, érzésben derűs és optimista képével gazdagodik, bizalmasan és konkréten beszélgetve a természet és társadalom, emberi munka és technika rendjéről.

A természet és társadalom követelte nagy és kérlelhetetlen erkölcsi kötelességekkel már e reális és nyugodt világosságban ismerkedik meg a gyermek és hálás hittel fogadja őket minden jóra vágyó kis igazságos lelkébe.

Ez az én kis gyermekeim társasmunkája. 5-6 évesek most és szívesen fogadnak be egynéhány munkatársat.

Akinek oka van e társasmunka iránt érdeklődni, annak igen szívesen adom meg a legrészletesebb elméleti és gyakorlati felvilágosításokat.